


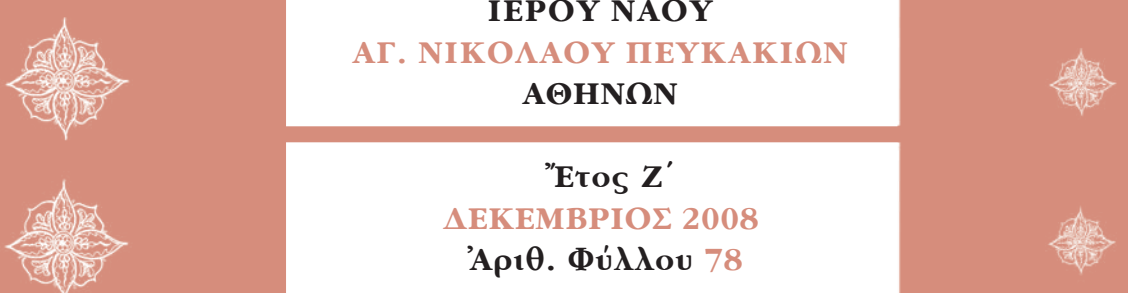


Ενοριακή

ΕΥΛΟΓΙΑ



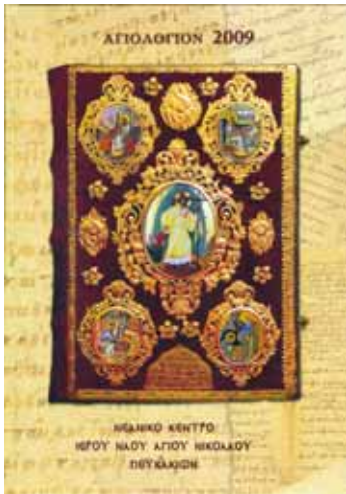
ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ
ΙΕΡΟΥ ΝΑΟΥ
ΑΓ. ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΠΕΥΚΑΚΙΩΝ
ΑΘΗΝΩΝ



Έτος Ζ'
ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 2008
Άριθ. Φύλλου 78

ΤΑ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΝΕΑΝΙΚΟΥ ΜΑΣ ΚΕΝΤΡΟΥ

Κυκλοφορήθηκαν τὰ ἡμερολόγια τοῦ Νεανικοῦ Κέντρου τῆς Ἑνορίας μας γιὰ τὸ 2009, σὲ δύο τύπους: Ἐπιτραπέζια καὶ ἐπιτοίχια.



Ἀγοράζοντας ἓνα ἡμερολόγιο εἴτε γιὰ σᾶς εἴτε γιὰ δῶρο σὲ ἓνα φίλο σας, ἐνισχύετε τὸ ἔργο τοῦ Νεανικοῦ μας Κέντρου μιᾶς καὶ τὰ ὑλικά μέσα εἶναι ἀπαραίτητα γιὰ τὴν πραγματοποίηση ὁποιασδήποτε προσφορᾶς πρὸς τοὺς νέους μας.

Ἡ συκοφαντία καὶ ἡ πολεμικὴ πρὸς τὴν Ἐκκλησία καὶ τοὺς ἐκπροσώπους της, μὲ ἀφορμὴ κάποια δυσάρεστα γεγονότα, ἔχει λάβει τεράστιες διαστάσεις σὲς μέρες μας, ἰδίως διὰ τῶν Μέσων Μαζικῆς Ἐπικοινωνίας, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ γκρεμίζεται σὲς ψυχῆς τῶν παιδιῶν μας ὁτιδήποτε πνευματικὸ καὶ ἀνώτερο. Ἔτσι τὸ ἔργο τῆς στήριξης καὶ τῆς πνευματικῆς ἐνίσχυσης τῶν νέων μας εἶναι πῶς δύσκολο ἀπὸ ποτέ, ἀλλὰ καὶ ἀπολύτως ἀναγκαῖο. Ἀξίζει λοιπὸν τὴ στήριξή μας μὲ κάθε τρόπο.

* Συνεχίζεται καὶ φέτος ἡ διδασκαλία τῆς Γαλλικῆς Γλώσσας στὸ Νεανικὸ μας Κέντρο. Τὰ μαθήματα παρέχονται δωρεάν κάθε Τετάρτη ἀπόγευμα καὶ προσφέρονται ἀφιλοκερδῶς ἀπὸ τὴν Καθηγήτρια Γαλλικῆς φιλολογίας κ. Ἀριστέα Ἀγγελοπούλου. Εἶναι μιὰ εὐκαιρία γιὰ ὅσα παιδιά θέλουν νὰ ἀποκτήσουν ἓνα ἐπιπλέον ἐφόδιο πού σίγουρα θὰ τοὺς εἶναι πολὺτιμο γιὰ τὸ μέλλον.

ἐνοριακὴ **ΕΥΛΟΓΙΑ**

ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ Ι. Ν. ΑΓ. ΝΙΚΟΛΑΟΥ
ΠΕΥΚΑΚΙΩΝ (Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν)
Ἀσκληπιοῦ 38 - Ἀθήνα- Τ.Κ. 106 80
Τηλέφωνο: 2103612449 - Fax: 2103627037

www.agiosnikolaosasklipiou.gr

Ἑπεύθυνος Συντάξεως:

π. Βασίλειος Ε. Βολουδάκης

ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ ΔΩΡΕΑΝ - ΠΡΟΣΦΟΡΕΣ ΔΕΚΤΕΣ

ΧΟΡΗΓΟΣ ΤΕΥΧΟΥΣ:

Μαρία Δέρβου

εἰς μνήμην τοῦ συζύγου της **Παντελεήμονος**



Η ΤΑΡΑΧΗ ΤΟΥ ΗΡΩΔΗ ΚΑΙ ΤΑ ΑΛΗΘΙΝΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ

Ενώ οί τηλεοράσεις οδηγούν τον λαό μας στα συμπεράσματα που αυτές θέλουν να προβάλλουν, ή **Ἀλήθεια** υπάρχει. **Εἶναι Πρόσωπο** υπαρκτό καί Θεανθρώπινο. Εἶναι ὁ Χριστός που μᾶς θυμίζει ὅτι ἔγινε ἄνθρωπος καί μένει μαζί μας καί μᾶς βλέπει καί μᾶς παρακολουθεῖ καί θά μείνη μαζί μας μέχρι τήν συντέλεια τοῦ κόσμου καί αἰωνίως μετά ἀπ' αὐτήν. Γιατί ἔγινε ἄνθρωπος γιά νά μείνη εἰς τούς αἰῶνας τῶν αἰῶνων Θεάνθρωπος.

Μᾶς θυμίζει ὅτι δέν ἀπεκδύθηκε τήν ἀνθρώπινη φύση μας οὔτε θά τήν ἀπεκδυθῆ ποτέ, **γιατί ἡ ἀνθρώπινη φύση μας υπάρχει πραγματικά μόνο ὅταν τήν φοράει Ἐκεῖνος.**

Μᾶς θυμίζει ὅτι ἔχει ἐνδυθεῖ τήν ἀνθρωπότητά μας γιά νά συμμετέχη σέ ὅλες τίς πτυχές τῆς καθημερινῆς ζωῆς μας καί ὄχι γιά νά παραμένῃ ψυχρός καί ἀδιάφορος παρατηρητής τῆς ζωῆς τοῦ κόσμου.

Μᾶς ἐξηγεῖ πώς, ἐπειδή σιωπᾶ, δέν σημαίνει ὅτι δέν ἀκούει, δέν βλέπει, δέν κρίνει, δέν θλίβεται. Μετέχει στήν ζωή μας ἀλλά δέν συμμετέχει στίς ἀνομίες μας. Υπομένει νά βλασφημηθῆ τό Ὄνομά Του «ἐν τοῖς ἔθνεσιν» ἐξ αἰτίας μας καί μᾶς ὑπενθυμίζει ὅτι εἶναι προτιμότερο νά βουλιάξουμε στήν θάλασσα, βάζοντας πέτρα στόν λαιμό μας, παρά νά γινόμαστε σκάνδαλο, ἐμποδίζοντας τούς ἀνθρώπους νά γνωρίσουν τήν Ἀλήθεια, που εἶναι μόνο Ἐκεῖνος καί ὄχι ἐμεῖς!

Ἡ σιωπή Του μᾶς φοβίζει. Μοιάζει μέ τήν σιωπή Του μέσα στόν Παράδεισο, ὅταν παρακολουθοῦσε τήν **ἀδιάφορη** ζωή τοῦ Ἀδάμ καί τῆς Εὔας καί τίς δοσοληψίες τους μέ τόν διάβολο! Οὔτε τότε μιλοῦσε, μέχρι που τούς φώναξε ἕναν ἕναν ὀνομαστικά γιά νά ζητήσῃ εὐθύνες: «Ἀδάμ ποῦ εἶ;». Τότε ἀκούστηκε καί ἡ πρώτη φοβερή ἀπόφασή Του. Ἔστειλε τήν ἀνθρωπότητα νά ἀντιμετωπίσῃ καί νά γευθῆ ὅλη τήν σκληρότητα τοῦ κόσμου, μέ

προορισμό τόν θάνατο.

Μετά ἀπ' αὐτή τήν ἀπόφαση, κάμφθηκε ἡ εὐσπλαχνία Του ἄπειρες φορές μέ τούς θρήνους τῆς ἀφροσύνης μας καί μᾶς χαρίσθηκε, σέ μᾶς τούς ἀχάριστους. Μᾶς ἔδωξε πολλές φορές ἀπό τήν πατρίδα μας καί ὕστερα μᾶς ἔφερε πάλι πίσω μέ δόξα καί τιμή, σάν νά κάναμε ἀνδραγαθήματα, ἐνῶ στήν πραγματικότητα εἴμαστε οἱ ἐλεεινοί κατάδικοι, πού ἀπλῶς συνειδητοποιούσαμε τήν ἀθλιότητα τῆς ἐξορίας καί τήν συγκρίναμε μέ τήν θαλπωρή τοῦ Οἴκου τοῦ Πατρὸς μας.

Σήμερα, καί πάλι σιωπᾶ μέ μιά σιωπή πού σαλεύει τά σύμπαντα καί μᾶς δημιουργεῖ ἀνασφάλεια. «Πυρσός οὐδαμοῦ!»! Οἱ ἄνθρωποι τοῦ Θεοῦ κλεισμένοι καλά στά «ταμιεῖα» τους σιωποῦν καί ἐκεῖνοι, ἔχοντας ἀφήσει «τόν κόσμον καί τά ἐν κόσμῳ» νά βασανίζονται μέ τήν «ἐπιθυμίαν τῶν ὀφθαλμῶν, τήν ἐπιθυμίαν τῆς σαρκὸς καί τήν ἀλαζονείαν τοῦ βίου».

Σήμερα, ὁ Χριστός μιλάει μόνο σέ λίγους. Μιλάει «στό οὐς» καί ὄχι «ἐπί τῶν δωμάτων». Μιλάει μόνο στά ὦτα τῶν ἀκουόντων. Καί αὐτό πού τούς λέει εἶναι νά ἀρχίσουν νά μαζεύουν τά ἱερά τῆς πίστεώς μας καί νά τά μεταφέρουν «σέ ἄλλη γῆ, σέ ἄλλα μέρη», ὅπου ὑπάρχουν ἄνθρωποι πού διψοῦν γιά τήν Ἀλήθεια Χριστός, γιατί στέγνωσαν ἀπό τήν ἄλμη τῆς ἀδικίας καί τόν ἰδρώτα τοῦ μάταιου καί ἀπαράκλητου μόχθου.

Ὁ Χριστός ἔχει καταλάβει ὅτι, σήμερα πιά, δέν νοιαζόμαστε καί πολύ γιά τήν παρουσία Του στήν πατρίδα μας. Ξέρει ἀκόμη ὅτι, πολλοί θέλουν μέ τήν βία νά Τόν ἐκδιώξουν σάν κακοῦργο, νά Τόν ἀπελάσουν σάν ἀνεπιθύμητο ἀπό τά ὄρια τοῦ κράτους τῆς ἀνομίας καί τῆς ψευτιᾶς, ἀφοῦ ἔτσι κατήντησε τό πάλαι ποτέ εὐσεβές ἔθνος μας. Καταντήσαμε χώρα τῶν Γεργεσηνῶν, μέ κατοίκους δαιμονισμένους καί ἐκτροφεῖς “γουρουνιῶν”, δηλαδή ἀνθρώπους πού ἀντιλαμβάνονται, βλέπουν καί πράττουν “γουρουνίσια”, ὅπως χαρακτηριστικά ἔλεγε ὁ Λόρδος Βύρων.

Σέ μιά τέτοια χώρα, ὅπως κατήντησε ἡ δική μας, ἢ ὁ Χριστός θά ἐκδιωχθῆ ἢ οἱ “γουρουνάνθρωποι”. Γι' αὐτό τώρα εἶναι ἡ δική μας ὥρα. Ἡ ὥρα νά σταματήσουμε τήν ἀκαρπη φλυαρία καί νά λύσουμε τήν πνευματική σιωπή μας. Ἡ ὥρα νά σκεφτοῦμε καί νά μιλήσουμε πνευματικά.

Εἶναι ἡ ὥρα νά ἀποφασίσουμε ἂν θά συνταχθοῦμε μέ τούς διώκτες τοῦ Χριστοῦ, γιά νά καλύψουμε τίς “γουρουνίσαιες” πράξεις μας ἢ θά προσπέσουμε μέ συντριβή στά πόδια τοῦ Χριστοῦ, «ὡς ὁ ληστής, ὡς ὁ τελώνης καί ὡς ἡ πόρνη», κραυγάζοντες τό «ἡμάρτομεν, ἠνομήσαμεν, ἠδικήσαμεν ἐνώπιόν Σου, οὐδέν συνετηρήσαμεν καθώς ἐνετείλω ἡμῖν».

Ἡ ἀπόφασή μας ἐπείγει, γιατί ἤδη «βάπεται κάλαμος» μέσα στό μελανοδοχεῖο τοῦ ζόφου πού δημιούργησαν οἱ ἄρχοντες τοῦ τόπου μας ὥστε νά ἀθωωθῇ καί πάλι ὁ “ἐπίσημος” ληστής Βαραββᾶς καί νά καταδικασθῇ τό πολίτευμα τῶν χριστιανῶν.

Ἦρθε ἡ ὥρα τῶν Χριστουγέννων γιά τούς χριστιανούς καί ἡ ὥρα τοῦ Ἡρώδη γι’ αὐτούς πού μισοῦν τήν Ἀλήθεια, ἐπειδή εἶναι πονηρά τά ἔργα τους. Ἡ ἀναμέτρηση εἶναι ἀναπόφευκτη καί καθοριστική. **Ὅταν ὁ Χριστός γεννᾶται, ὁ Ἡρώδης ταραάζεται!**

Εἶναι καθοριστική ἡ ἀναμέτρηση, γιατί στήν πατρίδα μας σήμερα ἐπικρατεῖ μεγάλη σύγχυση, ταραχή καί ἀπελπισία.

Ἐπάρχει ἡ «ἀγαθή μερίδα», αὐτοί πού ἀγαποῦν πραγματικά τόν Χριστό, ἀγωνίζονται καί δέν θέλουν νά τόν χάσουν ἀπό τήν καθημερινή τους ζωή. Ἐπάρχουν, ὅμως, καί αὐτοί πού θέλουν μέν τόν Χριστό, ἀλλά μέ συμπεριφορά, πού νά μήν ταραάζεται ὁ Ἡρώδης! Θέλουν ἕνα Χριστό πού νά μήν ἐμποδίξῃ τήν θηριωδία τοῦ Ἡρώδη. Θέλουν, τελικά, ἕναν Χριστό, ὑποτακτικό τοῦ Ἡρώδη, γιατί ὁ Ἡρώδης ἔχει φροντίσει νά διαπλέκεται καί νά βραχυκυκλώνῃ τή ζωή τους. Τούς ὑπόσχεται ἄμεσα ρουσφέτια καί πολυποίκιλες τακτοποιήσεις, καί, τό σπουδαιότερο, ἐπειδή εἶναι πολύ χειρότερος ἀπ’ αὐτούς στήν προσωπική του ζωή, τούς ἐξασφαλίζει ψευδαίσθηση ἀνωτερότητας. Ἔτσι, παραμερίζουν τόν Χριστό, γιατί τούς ὑπενθυμίζει τήν ἀσχήμια τους καί τούς ζητάει τήν ἀληθινή σχέση μαζί Του καί ὅλη τήν καρδιά τους.

Ὁ Ἡρώδης ἔχει φροντίσει νά πείσῃ τόν λαό ὅτι αὐτός μόνο κυβερνᾶ σ’ αὐτόν τόν κόσμο, γι’ αὐτό, μόλις βλέπει νά γεννιέται ὁ Χριστός στίς ψυχές, στόν νοῦ καί στίς πράξεις τῶν ἀνθρώπων, ταραάζεται καί ἀνησυχεῖ «διά τήν βασιλείαν, μήν τοῦ τήν πάρῃ ὁ Χριστός καί χάσῃ τήν ἀξίαν»!

Τό φοβερότερο εἶναι ὅτι ὁ Ἡρώδης ἔχει πάρει μαζί του στίς

διαπλοκές του και μεγάλη μερίδα του Ἱερατείου, τό ὁποῖο, μεθυσμένο ἀπό τούς καρπούς τῆς κρατικῆς διαπλοκῆς, δέν διστάζει «νά λαμβάνη Συμβούλια κατά τοῦ Ἰησοῦ», ὥστε ἀνενόχλητο πλέον νά ὀραματίζεται ἕναν Ψευδόχριστο, ὑπηρέτη τῶν σχεδίων τοῦ Ἡρώδη, ἀφοῦ τά σχέδια τοῦ Ἡρώδη εἶναι ἐκεῖνα πού, μέ τίμημα τήν προδοσία τοῦ ἀληθινοῦ Χριστοῦ, ἐξασφαλίζουν σέ κοσμικούς καί ἐκκλησιαστικούς ἄρχοντες πλουσιοπάροχη ὑλική ζωή, ἀδιαφορῶντας γιά τήν ὑλική καί πνευματική πείνα τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ.

Εἶναι ὥρα ἀποφασιστική καί κρίσιμη γιατί «ἤδη ἡ ἀξίνη ἐπὶ τήν ρίζαν τῆς Ἑλλάδος κεῖται». Ὁ Χριστός ἔχει ἀρχίσει νά μεταφυτεύη τους πνευματικούς Του θησαυρούς ἀπό τήν Ἑλλάδα σέ ἀπάτητα μέρη τῆς γῆς. Ἄνθρωποι Του φεύγουν ἀπό τήν πατρίδα μας καί ἰδρύουν πνευματικές ὀρθόδοξες ἀδελφότητες ἀπό τήν Ἀριζόνα τῆς Ἀμερικῆς μέχρι τήν Μαδαγασκάρη.

Οἱ μεταφυτεύσεις αὐτές θά ἦσαν ἀναστάσιμο γεγονός, ἂν ἡ πατρίδα μας ἀνθοῦσε σέ πνευματικότητα καί, ἀπό τό πλεόνασμά της, ἔκανε ἱεραποστολή στά ἔθνη. Τώρα, ὅμως, οἱ μεταφυτεύσεις αὐτές εἶναι ἡ «ὀσμή τοῦ θανάτου» τῆς πατρίδος μας, ἀφοῦ αὐτή ὀλοένα βυθίζεται στή λάσπη, στήν πλάνη καί στό πνευματικό σκοτάδι.

Οἱ μέρες μας μοιάζουν μέ τίς παραμονές τῆς Ἀλώσεως, ὅταν τά πολυτιμότερα ἱερά θησαυρίσματα τοῦ Γένους μας ἐφυγαδεύοντο ἀπό τήν Κωνσταντίνου Πόλη στήν Ἑλλάδα γιά νά διασωθοῦν ἀπό τήν βαρβαρική θηριωδία.

Ὡστόσο, σήμερα τό κλίμα εἶναι ἀβάστακτα βαρύ, γιατί ἡ εὐθύνη μας εἶναι ἀσύγκριτα μεγαλύτερη ἀπό τότε. Οἱ ἀλλεπάλληλες μετάνοιές μας, ὅσο εἰλικρινεῖς καί ἐάν εἶναι, ἐπειδή, ἀκριβῶς, εἶναι ἀλλεπάλληλες καί οἱ προδοσίες πού ἔχουμε κάνει στόν Χριστό, φαίνεται πώς μᾶς ἔχουν πολύ βαθειά διαβρώσει, σέ βαθμό πού οἱ πολλοί νά μὴν θυμίζουν πιά πώς κατάγονται ἀπό Ἑλληνες.

Ἡ πατρίδα μας ἔχει γεμίσει ἀπό γενίτσαρους, πού ἰσχυρίζονται ὅτι εἶναι Ἑλληνες, ἀλλά ξεχνοῦν ὅτι, ἡ εἰδοποιός διαφορὰ τοῦ Ἑλληνα, ἦταν ἀπό τήν ἀρχαιότητα ἡ βαθειά θρησκευτικότητά

του, συνυφασμένη και ἀχώριστη μέ τήν καθημερινή του ζωή. Χαρακτηριστική εἶναι ἡ μαρτυρία τοῦ Πλουτάρχου: «Εὖροις δ' ἄν ἐπιών καί πόλεις ἀτεικίστους, ἀγραμμάτους, ἀβασιλεύτους, ἀοίκους, ἀχρημάτους, νομίσματος μή δεομένας, ἀπείρους θεάτρων καί γυμνασίων· ἀνιέρου δέ πόλεως καί ἀθέου, μή κρωμένης εὐχαῖς, μηδέ ὄρκους, μηδέ μαντεῖαις, μηδέ θυσίαις ἐπ' ἀγαθοῖς, μηδ' ἀποτροπαῖς κακῶν οὐδεῖς ἔστιν οὐδ' ἔσται θεατής. Ἄλλὰ πόλις ἄν μοι δοκῆ μᾶλλον ἐδάφους κωρίς ἢ πολιτεία τῆς περί Θεῶν δόξης ἀναιρεθείσης παντάπασιν, σύσασιν λαβεῖν ἢ λαβοῦσα τηρῆσαι».

Ἡ εὐθύνη μας εἶναι ἀσύγκριτα μεγαλύτερη σήμερα γιατί, ὁ Ἡρώδης πού ταραζέται ἀπό τήν συνύπαρξή του μέ τόν Χριστό, δέν μᾶς ἐπιβάλλεται ἀλλά τόν ἐκλέγουμε μέ τήν ψῆφο μας, ἀφοῦ ἔχουμε συνηθίσει καί μᾶς βολεύει πιά ἡ διαπλοκή! Ἀκόμη καί πολλοί κληρικοί συνεννοοῦνται ἀπόλυτα μέ τόν Ἡρώδη καί τήν κουστωδία του, γιατί ὁ Ἡρώδης τῆς διαπλοκῆς εἶναι βρώμικος καί ἔτσι οἱ βρωμιές ἐξυπηρετοῦνται, ἐνῶ δέν θέλουν οὔτε συζήτηση νά κάνουν μέ τούς καθαιρέτες τοῦ Ἡρώδη. Ὁ Ἡρώδης εἶναι ἡ ἀσυναγώνιστη ἐγγύηση ὅτι ἡ διαφθορά θά ζῆ καί θά βασιλεύῃ.

Τελικά, ὁ Χριστός πρέπει νά περιορισθῆ στή Φάτνη Του μέ τά ἄλογα ζῶα, ὅπως θεωροῦν πολλοί, ἀκόμη καί κληρικοί, τούς πραγματικούς χριστιανούς! Ὁ Χριστός μᾶς χρειάζεται μόνο γιά νά Τοῦ ψάλλουμε καί γιά νά μᾶς ἀναρριπίξῃ τά παιδικά μας ἑορταστικά συναισθήματα. Γιά τήν ὑπόλοιπη ζωή μας ὁ Χριστός εἶναι ἐπικίνδυνος, γιατί, ἐμεῖς, μέ τή σοφία “πού μᾶς δέρνει” ἔχουμε καταλήξει στήν ἀπόφαση ὅτι στή ζωή δέν πρέπει νά πηγαίνης “μέ τό σταυρό στό χέρι” ἀλλά μέ τίς διαπλοκές τοῦ Ἡρώδη!

Τό τελικό ἐρώτημα εἶναι ἄν θέλουμε νά γεννηθῆ πραγματικά ὁ Χριστός στήν πατρίδα μας ἢ θέλουμε μόνο τόν Χριστό γιά τά ἄλογα ζῶα. Ἀπό τήν ἀπάντηση πού θά δώσουμε, θά ἐξαρτηθῆ ἄν, μετά τά ἀληθινά Χριστούγεννα, θά μπορέσουμε νά γιορτάσουμε καί τήν Ἀνάσταση.

Ἄδελφοί, καλά ἀλλά καί ἀληθινά Χριστούγεννα!

π. Β.Ε.Β.



ΜΙΑ ΣΥΝΑΓΩΝΙΣΤΙΚΗ ΦΩΝΗ ΑΠΟ ΤΟΝ ΤΑΦΟ!

Τό απόσπασμα τοῦ κειμένου πού ἀκολουθεῖ προέρχεται ἀπό τήν γραφίδα τοῦ μακαριστοῦ Ἁγιορείτου Μοναχοῦ π. Θεοκλήτου Διονυσιάτου. Τό κείμενο εἶναι προφητικό καί περιγράφει τή σημερινή κατάσταση τῆς Πατρίδος μας τόσο ἀνάγλυφα καί στίς λεπτομέρειες ἀκόμη, παρ' ὅτι ἐγράφη πρὶν ἀπό σαράντα χρόνια.

Πρόκειται γιά μιά ἐκ τοῦ τάφου συνηγορία στήν προσπάθειά μας νά καταστήσουμε σέ ὅλους σαφές ὅτι ἡ πολιτική εἶναι μιά καθαρά πνευματική ὑπόθεση πού ἀφορᾷ ὅλους μας, καί ὄχι μιά ἀνεξάρτητη ἐνασχόληση καί ἀρμοδιότητα λίγων ἀνθρώπων πού διεκδικοῦν τά κυβερνητικά ἀξιώματα. Τό κείμενο αὐτό δικαιοῦναι, ἐπίσης, τήν πρωτοβουλία μας νά προτρέψουμε καί νά εὐλογήσουμε νέους πνευματικούς ἀνθρώπους νά διακονήσουν τό ἱερό ἔργο τῆς πολιτικῆς στήν Πατρίδα μας.

«...» **Υ**στερα ἀπό μακρά μετάνοια τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ μέσα στό σκοτάδι τῆς δουλείας καί τῶν μαρτυριῶν, ὁ Θεός ἐλεεῖ καί ἐλευθερώνει τούς Ὁρθοδόξους. Ὅλοι οἱ ὀπλαρχηγοί τῶν Ἑλλήνων, μέ μιά καρδιά καί μιά φωνή, πῆραν τά ὄπλα, πρῶτα στό Ὄνομα τοῦ Χριστοῦ, τῆς Παναγίας καί τῶν Ἁγίων καί κατά δεύτερο λόγο τῆς Πατρίδος. Ὁ Θεός ἦταν μαζί τους καί μέ σειρά θαυμάτων ἀποκτήθηκεν ἡ ἐθνική ἐλευθερία.

Καί τώρα κυβερνῶμεθα, τάχα δημοκρατικῶς, περισσότερο ἀπό ἑκατόν πενήντα χρόνια, μέσα σέ περιπετειώδεις μεταβολές, πολέμους αἵματα, ἐθνικές συμφορές, μέσα σέ διαρκεῖς φόβους καί κινδύνους, λησιμονώντας σταδιακῶς τόν Θεόν καί λυσοῦντας νά Τόν ἐκτοπίσουμε ἀπό τή ζωή μας. Καί ὁ μέν λαός, σάν ἀδύνατος καί ἐπιρρεπής στή λήθη καί στήν ἁμαρτία, ἔχει τό ἐλαφρυντικό τῆς ἐλαφρότητάς του. Ἀλλά οἱ «πολιτευόμενοι τῶν Ἀθηνῶν» πού ζοῦν χάριν τοῦ λαοῦ, ποιό ἐλαφρυντικόν ἔχουν, πού τόν ὠθοῦν ἀπό τό κακό στό χειρότερο, στόν ὑλισμό καί τή διαφθορά; Ναυαγισμένοι οἱ ἴδιοι «περί τήν πίστιν», χάσαντες τόν δρόμο τῶν ἐθνικῶν

πεπρωμένων, γυμνωμένοι από τόν φωτεινό χιτώνα τῆς Ὁρθοδοξίας, πλέοντες στά θολά νερά τῶν παθῶν των, τῆς ἀγνωσίας των τῆς φιληδονίας των, χωρίς πυξίδα, χωρίς Θεόν, κηρύττουν ἀντιχριστιανισμό καί πολεμοῦν τήν Ἐκκλησία «τό κατά δύναμιν» ἕκαστος.

Καί τώρα, ἀρχίζουν νά διαβλέπουν τούς κινδύνους, πού ἡ ἄφρων πολιτική τους προκαλεῖ. Καί ἐκβάλλουν ἀγωνιώδεις κραυγές, ὅτι κινδυνεύουμε οἰκονομικῶς! Καί δέν ὑποπεύονται ὅτι ἤδη εἴμαστε βυθισμένοι στό σκότος τῆς ἀθεΐας καί ὅτι ὁ κίνδυνος τοῦ Ἔθνους δέν εἶναι οἰκονομικός ἀλλά ἠθικός! Καί ὅτι ὁ Θεός, πού μᾶς ἀνέχεται ἀκόμα καί μακροθυμεῖ, γιά ν' ἀλλάξουμε νοῦν, νά μετανοήσουμε, ἤδη μᾶς ἀποκαλύπτει τόν κίνδυνο νά μᾶς ἐγκατάλειψη στό ἔλεος τῶν ἐχθρῶν μας. Ἀλλά οἱ «πολιτευόμενοι τῶν Ἀθηνῶν» κοιμοῦνται βαθεία, φροντίζοντας νά ρίξουν τόν πυρετό χωρίς νά βλέπουν τή νόσο, πού κατατρώγει τό σῶμα τῆς Ἑλλάδος, τήν ἐκτεταμένη διαφθορά ἀπό τήν ἀθεΐαν.

Ἄφοῦ οἱ ἄρχοντές μας κηρύττουν, ὅτι δέν ὑπάρχει θεός, τί νά κάμη ὁ ταλαίπωρος λαός; Προσπαθεῖ νά φτιάση τή ζωή του χωρίς Θεόν. Κι ἐπομένως ἀδιαφορεῖ γιά τήν Ὁρθοδοξία, ζώντας, ἐν πολλοῖς, σάν τούς χοίρους, ὅπως ἔγραψε ὁ Γαβριηλίδης τῆς «Ἀκροπόλεως»: «Ἐύπνα γουρουνολαέ!» Καί πράγματι, βεβαιώνει τό λόγο τοῦ Ντοστογιέφσκου: «Ἄν δέν ὑπάρχη Θεός, ὅλα ἐπιτρέπονται». Ἐκεῖ εὐρισκόμεθα τώρα, στήν ἐλευθερία νά τά κάνουμε «ὅλα», ἕως ὅτου οἱ βάρβαροι γείτονες, σάν ὄργανα τῆς θείας ὀργῆς, μᾶς πάρουν αὐτή τήν ἐλευθερία τῆς αὐτοκαταστροφῆς, ἀφοῦ δέν ἔχει ἀξία, ὅπως ἔλεγεν ὁ πιστός στρατηγός Μακρυγιάννης: «Ἄν ἠξέραμεν ὅτι θά εἴχαμεν τέτοιαν λευτερίαν, θά περικαλούσαμεν τόν Θεόν νά μᾶς ἀφήση κάτω ἀπό τούς Τούρκους ἄλλα τόσα χρόνια νά μάθουμε τί θά πῆ θρησκεία, ἠθική, δικαιοσύνη καί τιμιότη...».

Ὁ Θεός νά μᾶς λυπηθῆ καί νά μᾶς ἀνοίξη τά μάτια τῆς σκοτεινῆς ψυχῆς μας, κυρίως τῶν «πολιτευόμενων» νά ἰδοῦμε ἀπό πού ἔρχεται ὁ ἐχθρός, πού βρίσκεται ὁ κίνδυνος. Νά διώξουμε τόν Γραικυλισμό μας καί νά ἐλευθερώσουμε τή ζωή μας ἀπό τή δουλεία τῆς διαφθορᾶς, πού ἔφτασε στό μή περαιτέρω...»

Θεόκλητος Μοναχός
Διονυσιάτης





Ο «ΑΝΗΔΟΝΙΣΜΟΣ»

ΚΑΙ Η ΓΕΝΝΗΣΗ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

Πρίν από λίγες μέρες διάβασα ένα άρθρο που προσπαθοῦσε νά ἐρμηνεύσει τό γιατί δέν ἀντιλοῦμε πιά καμμία ἀπόλαυση ἀπό τίποτε. Περιέγραφε τήν κατάσταση τῶν «πολιτισμένων» κοινωνιῶν στίς ὁποῖες, οἱ ἄνθρωποι, ἐνῶ ἔχουν τά πάντα, δέν χαίρονται τίποτε καί ὀνόμαζε αὐτή τή σύγχρονη ἀσθένεια μέ τόν ψυχολογικό-φιλοσοφικό ὄρο μέ τόν ὁποῖο εἶναι γνωστή στήν Εὐρώπη καί τήν Ἀμερική: ἀνηδονισμό.

Οἱ ψυχολόγοι καί οἱ κοινωνιολόγοι πού ἀσχολοῦνται μέ τή μελέτη τῶν διαφορῶν συμπεριφορῶν τοῦ καιροῦ μας, δέν παραλείπουν, βέβαια, νά δώσουν διάφορες ἐξηγήσεις γιά τή νέα ψυχική ἀσθένεια πού ταλανίζει τήν ἀνθρωπότητα. Φταίει -λένε- ἡ ἐργασιομανία, ἡ σεξομανία, ἡ ἔλλειψη ἐπαφῆς μέ τή φύση, ἡ ἔλλειψη παραδοσιακῆς οἰκογενειακῆς ζωῆς, ἡ ἔλλειψη ὥρας γιά χάζεμα, ἡ ἔλλειψη καινίσματος(!) ἀκόμη καί ἡ ἔλλειψη... νυχτερινοῦ οὐρανοῦ!...

Δέν ξέρω ποιά ἀκριβῶς ἀπ' τίς παραπάνω ἐλλείψεις εἶχαν στό νοῦ τους οἱ Πατέρες πού ἔγραψαν τήν εὐχή στήν ὁποία παρακαλοῦν τό Θεό νά ἀπαλλάξει τήν ψυχή μας «ἐκ τῶν κατεχομένων αὐτήν ἀνιαρῶν». Γιατί, προφανῶς, ἡ ψυχή τοῦ ἀνθρώπου εἶναι ἴδια, ἀπ' τήν ἀρχή τοῦ χρόνου μέχρι σήμερα, κι ὁ ἀνηδονισμός -ἂν καί πρόσφατα παρατηρήθηκε ἀπ' τίς σοφές κεφαλές τῶν σύγχρονων ψυχολόγων- εἶναι μιᾶ ἀρρώστεια τόσο παλιά, ὅσο κι ἡ λέξη πού μεταχειρίστηκαν γιά νά τήν ὀνομάσουν.

Ἐχοντας, λοιπόν, πρόσφατο στή μνήμη μου τό τόσο φλέγον γιά πολλούς ἀνθρώπους θέμα τοῦ ἀνηδονισμοῦ, παρατήρησα μέ ἰδιαίτερη προσοχή φέτος τίς προσπάθειες τῶν καταστημάτων νά ξεπεράσουν τόν κορεσμό καί τή βαθειά ἀδιαφορία τῶν ἀνθρώπων καί νά κεντρίσουν τό ἐνδιαφέρον μας, ὥστε νά ἔχουν τήν εἰσπρακτική ἐπιτυχία πού ἐπιθυμοῦν. Καί προβληματίσθηκα πολύ ἀπ' τά ἐποχιακά «δολώματα» πού προσπαθοῦν νά μᾶς ἐντυπωσιάσουν. Ὡραῖες εἰκόνες χιονισμένων τοπιῶν τά ὁποῖα καμμία σχέση δέν ἔχουν μέ -τή δική μας- πραγματικότητα. Πεύτικο χιόνι, ψεύτικα ἄστρα πού ἀναβοσβήνουν, ψεύτικος ἅγιος μέ τό ψεύτικο γέλιο χο, χο, χο, πού ὑπόσχεται μιᾶ ψεύτικη χαρά, ψεύτικα ὄμορφοι ἄνθρωποι πού διασκεδάζουν ψεύτικα σέ πάρτυ πού μόνο χαρούμενα δέν μοιάζουν, ψεύτικος πλοῦτος, ψεύτικος κόσμος, ψεύτικος -ἐπιτρέψτε μου τή λέξη- χαβαλές, ψεύτικα Χριστούγεννα. Κι ἐκεῖ, ψάχνουμε ἐμεῖς τή λύση τοῦ ἀνηδονισμοῦ;

Τί σχέση έχουν όλ' αυτά, τί σχέση έχουμε ἐμεῖς οἱ ψεύτες κι ὁ ψεύτικος, ἀνηδονιστικός κόσμος πού φτιάξαμε, μέ τή Γέννηση τοῦ Χριστοῦ;

Μέσα στή φυγή τῆς ἀπογραφῆς (ὁ δικός μας κόσμος εἶναι ἴδιος μέ τόν κόσμο τοῦ Καίσαρα Αὐγούστου κι ἐκείνης τῆς «πονηρᾶς ἀλώπεκος», τοῦ Ἡρώδη, τόν κόσμο στόν ὁποῖο δέν περίσσευε χῶρος γιά τόν ἅγιο Ἰωσήφ καί τήν Παναγία μας) μέσα σ' ἐκείνη τή φυγή, ὁ ἅγιος Ἰωσήφ καί ἡ Παναγία μας ἦταν μόνοι. Κανείς δέν χτύπαγε ψεύτικες ἢ ἀληθινές καμπάνες γιά νά τούς ὑποδεχτεῖ, κανείς δέν τούς ράντιζε μέ ψεύτικο χιόνι, κανείς δέν τούς στόλιζε ψεύτικα ἢ ἀληθινά ἔλατα μέ φωτάκια πού ἀναβοσβήνουν. Οὔτε ρεβεγιόν, οὔτε χοροί, οὔτε glamour!...

Ὁ σιάβλος ἦταν γιά ζῶα, ὄχι γι' ἀνθρώπους. Καί τό σκοτάδι ἦταν σκοτάδι ἀπαρακλήτο. Κι ἡ σιωπή ἦταν σιωπή βαθεῖα καί μοναξιά γιά μιά γυναίκα πού πλησίαζε ἡ ὥρα τῆς γέννας της καί βρισκόταν ἔρημη καί ξένη σ' ἓνα τόπο πού δέν εἶχε οὔτε ἓνα μικρό δωμάτιο νά τῆς δώσει, σ' ἓνα τόπο ὅπου τά ζῶα ἦταν πού φιλόξενα ἀπ' τούς ἀνθρώπους, σ' ἓνα τόπο ὁ ὁποῖος ἐπιβεβαίωνε τά λόγια τῆς Γραφῆς: «ἔγνω βουῖς τόν κτησάμενον καί ὄνος τήν φάτιν αὐτοῦ, σύ δέ Ἰσραήλ οὐκ ἔγνωσ με.»

Ἡ προσοχή τῶν ἀνθρώπων κι οἱ γιορτές μας κι οἱ φανφάρες μας καί τά φῶτα μας καί οἱ χαρές μας καί οἱ ἡδονές μας καί ὁ ἀνηδονισμός μας, ἔλειπαν ἀπό ἐκεῖνο τό σιάβλο. Κι ἡ ψευτιά μας ἔλειπε ἐπίσης. Ἐκεῖ ὑπῆρχε μόνον ἡ νύχτα, ἡ σιωπή, κι «ἡ ἀνέκφραστος ἡδονή τῶν καθορώντων τό κάλλος τοῦ Προσώπου Του, τό ἄρρητον...»

Κι ἐμεῖς, οἱ ταλαίπωροι καί μωροί καί τυφλοί ἀνθρωποι, ψάχνουμε τή «μαγεῖα» ἐκείνου τοῦ τόπου, ἐκεῖ πού ἀποκλείεται νά τή βροῦμε. Ψάχνουμε τή σιωπή στό χαβαλέ, τή νύχτα μέσα σιά φῶτα, τήν ἡδονή στόν ἀνηδονισμό, τήν ἀλήθεια μέσα στήν ψευτιά μας. Ψάχνουμε τόν ὄντα, σιά μή ὄντα. Καί τέλος δέν ἔχει ἡ περιπλάνησή μας, κι οὔτε καί πρόκειται ποτέ νά ἔχει, γιατί ἐκεῖ πού ψάχνουμε δέν ὑπάρχει τίποτα νά βροῦμε, γιατί ἐκεῖ πού σκάβουμε, τόν ἔχουμε ἤδη βρεῖ τό θησαυρό μας: κούραση, θλίψη, ψευτιά, ἀνηδονισμό.

Γιατί ἡ φάτιν πού νοσταλγοῦμε, εἶναι κρυμμένη ἀπ' τόν κόσμο καί τίς ἀπογραφές του. Γιατί βρίσκεται στό τέλος ἑνός μεγάλου δρόμου, ὅταν ὁ κόπος ἔχει βαρύνει, ὅταν οἱ ἀνθρωποι καί ἡ παρηγοριά τους κι ἡ φασαρία τους ἔχουν φύγει, ὅταν τό σκοτάδι ἔχει πέσει, κι ἡ σιωπή εἶναι ἀπόλυτη. Τό τέλος αὐτοῦ τοῦ δρόμου εἶναι ἡ ἄκρη τῆς γῆς. Ἐκεῖ, στήν ἄκρη τῆς γῆς, γεννήθηκε ὁ Χριστός κι ἐκεῖ, στή σιωπή καί στήν ἀπουσία τῶν ἀνθρώπων, μίλησαν οἱ ἄγγελοι.

Εὐχομαι σέ ὅλους σας, κι εὐχηθεῖτε κι ἐσεῖς σέ μένα, αὐτός νά εἶναι ὁ καιρός πού θά βροῦμε τήν ἄκρη τῆς γῆς.

Νινέττα Βολουδάκη



Η ΠΑΝΣΕΠΤΟΣ ΠΑΝΗΓΥΡΙΣ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΑΓΙΟΥ ΝΙΚΟΛΑΟΥ

Η φετεινή πανήγυρις τοῦ ἁγίου μας θά ἔχη μιά ἐπί πλέον εὐλογία. Ἐκτός τῶν ἱερῶν του λειψάνων θά ἔχουμε καί τό «**MANA**» πού ἀναβλύζει ἀπό τόν Τάφο του στό Μπάρι τῆς Ἰταλίας, ὅπου εἶναι κατατεθειμένο τό μεγαλύτερο μέρος τῶν ἱερῶν του λειψάνων.

Ὁ Τάφος του εἶναι σφραγισμένος καί πλήρως στεγανοποιημένος. Παρά ταῦτα, ἀναβλύζει ἀπό τά ἅγια λείψανά του ἓνα κιτρινόχρωμο ἄ-



γίασμα, τό ὁποῖο κάθε χρόνο στήν ἑορτή του ἀντλεῖται μέ εἰδική σύριγγα –ἀπό τήν ὁπή πού διακρίνεται στό ἄστρο κάτω ἀπό τήν εἰκόνα τῆς Κοιμήσεως τοῦ Ἁγίου, στήν ἀνωτέρω φωτογραφία– καί διαμοιράζεται σέ μικρά φιαλίδια, πού ἐν συνεχείᾳ σφραγίζονται μέ Ἰσπανικό κερι (βουλοκέρι) καί δίδονται μέ μεγάλη φειδώ σέ προσκυνηματικούς ναούς ἢ σέ Ἐκκλησιαστικά πρόσωπα μέ μεγάλη ποιμαντική εὐθύνη.

Μέ θαυμαστό τρόπο ἓνα τέτοιο φιαλίδιο μέ τό «**MANA**» ἐδωρήθη στόν Ἱερό Ναό μας καί τοποθετήθηκε ἤδη στήν Ἱερά προθήκη τῆς Λειψανοθήκης τοῦ Ἁγίου.

Φέτος, ἐπίσης, εἴμαστε στήν εὐχάριστη θέση νά ἑορτάσουμε τόν προστάτη Ἁγίό μας στόν περικαλλῆ Ναό του, ἤδη ἀνακαινισμένον κατά τό πλεῖστον, πράγμα τό ὁποῖον μᾶς γεμίζει χαρά καί εὐγνωμοσύνη, δεδομένου ὅτι ἡ τόσο ριζική ἀνακαίνιση ἑνός ἀπό τούς

μεγαλύτερους Ναούς τῶν Ἀθηνῶν, σέ τόσο μικρό χρονικό διάστημα (περίπου πενταετία) καί μέ μηδαμινά οικονομικά μέσα, γιά μᾶς πού τό ζήσαμε ἀπό κοντά, εἶναι ἕνα μεγάλο θαῦμα τοῦ Ἁγίου μας.

Ἡ συνεχής παρουσία τοῦ ἁγίου Νικολάου στό Ναό μας διά τοῦ ἱεροῦ του Λειψάνου εἶναι ἀδιάκοπη πηγή εὐλογίας καί ἐνισχύσεως γιά ὅλους ἐμᾶς πού υπηρετοῦμε τόν ἅγιο Οἶκο του ἀλλά καί γιά ὅλους τούς μετ' εὐλαβείας προσερχομένους.

Φέτος ἔχουμε τήν πρόσθετη χαρά νά ἐορτάσουμε τήν πανηγυρι μέ χρυσομένο (μέ φύλλα χρυσοῦ) τό ξυλόγλυπτο προσκυνητάρι τοῦ Ἁγίου, μέ τά περίτεχνα σκαλίσματά του, ἔργο τοῦ μακαριστοῦ κορυφαίου ξυλογλύπτη Θ. Σ. Νομικοῦ, τό ὁποῖο φιλοτεχνήθηκε τό ἔτος 1959.



Τὸ Πρόγραμμα τῆς Ἑορτῆς

Τὸ ἀπόγευμα τῆς Παρασκευῆς, **5ης Δεκεμβρίου**, στίς **6³⁰** μ.μ. θά ἀρχίσῃ ὁ ἐορτασμός μέ Πανηγυρικό Ἀρχιερατικό Ἑσπερινό καί Ἀρτοκλασία. Τό ἴδιο βράδυ, **9⁰⁰** μ.μ. ἕως **1¹⁵** τό πρωῒ, θά τελεσθῇ Ἀγρυπνία, ἡ ὁποία θά περιλαμβάνῃ Ἑσπερινό, Ὅρθρο καί Θ. Λειτουργία.

Τό πρωῒ τοῦ Σαββάτου, **6 Δεκεμβρίου**, ὥρα **7⁰⁰**, θά ἀρχίσῃ ὁ Ὅρθρος καί ἐν συνεχείᾳ θά γίνῃ Ἀρτοκλασία καί ἡ Θ. Λειτουργία.

Τὸ ἀπόγευμα στίς **5** μ.μ. θά γίνῃ ἡ Λιτάνευση τῆς ἱερᾶς Εἰκόνος μέ τὴ συνοδεία τῆς Φιλαρμονικῆς τοῦ Δήμου Ἀθηναίων καί ἐν συνεχείᾳ θά τελεσθῇ ὁ Ἀναστάσιμος Ἑσπερινός, συμπαλλομένων καί τῶν ὕμνων τῆς Ἀποδόσεως τῆς Ἑορτῆς τοῦ Ἁγίου. Λόγω τῆς ἡμέρας, δέν τελεῖται ἡ Παράκλησις τοῦ Ἁγίου.

Πιστεύουμε ὅτι ὁ ἐορτασμός θά εἶναι πάνδημος, διότι προεξάρχων τῆς πανηγύρεως εἶναι ὁ Ἅγιος Νικόλαος καί διά τῶν Τερῶν του Λειψάνων καί διά τοῦ «Μάνα» πού ἀναβλύζει ἀπό αὐτά, προχέει χάριν καί ἰάματα στούς πιστῶς προστρέχοντας. Περιμένουμε μέ χαρά νά συνεορτάσουμε μέ τούς ἐγγύς καί μακρὰν προσκυνητάς, ἰδιαίτερος δέ μέ τούς παλαιούς μας ἐνοριῖτες, οἱ ὁποῖοι ἔχουν μετοικήσει τά τελευταῖα χρόνια.



ΜΕ ΑΛΛΗ ΜΟΡΦΗ ΦΕΤΟΣ Ο ΞΕΡΑΝΟΣ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

Εν ὄψει τῶν Χριστουγέννων κάθε χρόνο ἡ Ἐκκλησία μας διεξάγει τὸν λεγόμενο «Ἐρανον τῆς Ἀγάπης». Φέτος ὁ ἔρανος δὲν θὰ ἔχει τὴν συνήθη μορφή: Μὲ προτροπὴ τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου μας δὲν θὰ χτυπήσουν τὰ συνεργεῖα τὶς πόρτες τῶν σπιτιῶν μας, ἀλλὰ ἡ χαρὰ γιὰ τὴν σάρκωση τοῦ Θεοῦ Λόγου καὶ ὁ πόθος νὰ μὴν ἀποκλεισθῇ κανεὶς λόγῳ βιοποριστικῶν προβλημάτων ἀπὸ τὴ συμμετοχὴ σ' αὐτὴ τὴν χαρὰ χτυπάει τὶς πόρτες τῶν καρδιῶν μας.

Ἐπειδὴ ὑπάρχει ἡ πιθανότητα νὰ σᾶς ἔρχονται λογισμοὶ ἀμφιβολίας, ἀν πρέπει νὰ δώσετε τὸ προῖον τῆς ἀγάπης σας στὸν ἔρανο, μὲ ὅλα αὐτὰ ποὺ ἀκούονται περὶ περιουσιῶν καὶ ὑπερμέτρου πλουτισμοῦ Ἰ. Ναῶν καὶ Ἰ. Μονῶν, αἰσθανόμαστε τὴν ὑποχρέωση νὰ σᾶς καταστήσουμε κοινωνοὺς τῶν προσπαθειῶν τοῦ Ἐνοριακοῦ Φιλοπώχου Ταμείου μας καὶ νὰ διώξουμε καὶ τὴν τελευταία σκιά ἀπὸ τὶς σκέψεις σας.

Εἶναι ἀλήθεια ὅτι βρισκόμαστε σὲ δύσκολη θέση. Εἴμαστε ἀντίθετοι σὲ ὁποιαδήποτε “διαφήμιση” τῶν δραστηριοτήτων τοῦ Ε.Φ.Τ., ἐπειδὴ δὲν ἔχουμε τὴν ἐντύπωση πὼς κάνουμε κάτι περισσότερο ἀπὸ τὸ χρέος μας, ἀπλᾶ ζοῦμε τὴ ζωὴ τῆς Ἐκκλησίας μας καὶ θέλουμε νὰ μεταδώσουμε αὐτὴ τὴ ζωὴ καὶ σ' ἐκείνους τοὺς συνανθρώπους μας, οἱ ὁποῖοι ἐξ' αἰτίας ὀξέων προβλημάτων ἢ δυσκολιῶν κοντεύουν νὰ χάσουν τὴν ὄντως Ζωὴ ἀπὸ τὰ μάτια τους.

Ἀπὸ τὴν ἄλλη μερὶα δὲν ἐπιτρέπεται νὰ ἔχετε ἐσεῖς, οἱ ἐνορίτες καὶ φίλοι τῆς ἐνορίας μας ἄγνοια περὶ τοῦ τί γίνεται στὴν ἐνορία μας σχετικὰ μὲ τὴν ὀργανωμένη φιλανθρωπία, καὶ κατ' ἐπέκτασιν περὶ τοῦ τί γίνεται μὲ τὰ προϊόντα τῆς ἀγάπης σας καὶ ἰδιαίτερα μὲ τὰ χρήματα τοῦ ἐράνου, ἀπὸ τὰ ὁποῖα τὰ 2/3 περίπου μένουν στὸ Ε.Φ.Τ. καὶ τὰ ὑπόλοιπα ἀποδίδονται στὴν Ἰ. Ἀρχιεπισκοπὴ γιὰ τὴ συντήρηση τῶν μεγάλων καὶ ὑποδειγματικῶν φιλανθρωπικῶν ἰδρυμάτων τῆς.

Τὰ ἐναπομείναντα χρήματα ἔχουν σκοπὸ νὰ καλύπουν καθ' ὅλη τὴ διάρκεια τοῦ χρόνου ἑκτακτες ἀνάγκες, τὶς ὁποῖες τὸ Ε.Φ.Τ. δὲν μπορεῖ νὰ καλύψῃ μὲ τὰ τρέχοντα ἔσοδά του, ἰδιαίτερος κατὰ τοὺς θερινοὺς μῆνες καὶ περιόδους, κατὰ τὶς ὁποῖες λόγῳ σκανδάλων ἢ καὶ σκανδαλογίας κλονίζεται ἡ ἐμπιστοσύνη πολλῶν “χαλαρῶν” πιστῶν στὴν Ἐκκλησία.

Ἡ φεινὴ χρονιὰ ἦταν πλούσια τόσο σὲ ἔκτακτα ἔξοδα ὅσο καὶ σὲ δυσάρεστα “παρεκκλησιαστικά” γεγονότα.

Γιὰ τὸ Ε.Φ.Τ. μας ἦταν μιὰ χρονιὰ μὲ μεγάλη εὐλογία, ἀλλὰ συγχρόνως καὶ μεγάλων ἐκτάκτων ἔξοδων. Συγκεκριμένα ἀποκτήσαμε τὸ νέο ἰδιόκτητο χῶρο στὴν ὁδὸ Τηλεμάχου 12 γιὰ τὴ στέγαση τοῦ Κέντρου Ἐνοριακῆς Ἀγάπης, στὸ ὁποῖο παρατίθεται καθημερινὰ καὶ ἀπὸ τὰ μέσα Νοεμβρίου καὶ τὰ Σάββατα, τὶς Κυριακὲς καὶ ἑορτὲς τράπεζα μὲ πνευματικὴ καὶ ὑλικὴ τροφή γιὰ ἀπόρους, ἀλλὰ καὶ ηλικιωμένους καὶ μοναχικοὺς ἀνθρώπους τῆς ἐνορίας μας.

Στὸν ἴδιο χῶρο γίνονται δεκτοὶ οἱ κάθε εἴδους ἀναξιοπαθοῦντες συνάνθρωποι μας πρὸς συζήτησιν τῶν προβλημάτων τους, κάθε Δευτέρα καὶ Τετάρτη καὶ ὥρα 12.00 μέχρι 14.00. Ἐπίσης μποροῦμε ἐκεῖ νὰ προσφέρουμε καφὲ καὶ πρόγευμα γιὰ καλεσμένους σὲ μνημόσυνα, ἐφ’ ὅσον δὲν ξεπερνοῦν τὰ 40 ἄτομα, καὶ βεβαίως πάντα μὲ τήρηση τῆς Ἐκκλησιαστικῆς εὐταξίας, δηλ. ἐναρξὴ μὲ τὴν εὐλογία τοῦ ἱερέως, ἀνάγνωση σχετικῶν ψυχωφελῶν καὶ παρηγορητικῶν κειμένων, τήρηση νηστειῶν, ἀπαγόρευση καπνίσματος κ.ο.κ.

Γιὰ τὴ διακονία αὐτὴ τῆς παροχῆς φαγητοῦ προσλάβαμε καὶ μιὰ μόνιμη ὑπάλληλο, ἡ ὁποία γιὰ τὸ χρονικὸ διάστημα τῶν 30 μηνῶν ἐπιδοτεῖται καὶ ἀπὸ τὸν Ο.Α.Ε.Δ. Τὰ συνολικὰ μηνιαῖα ἔξοδα αὐτῆς τῆς δραστηριότητος περιορίζονται στὰ περίπου 2000 Εὐρῶ γιὰ 40 μερίδες ἡμερησίως, συμπεριλαμβανομένου καὶ τοῦ μισθοῦ καὶ τοῦ ΙΚΑ τῆς ὑπαλλήλου, δηλαδή λιγότερα ἀπὸ 2 Εὐρῶ ἀνὰ μερίδα! Αὐτὸ ὀφείλεται στὴ μεγάλη ἀνιδιοτελεῖ προσφορὰ τῶν κυριῶν καὶ συνεργατῶν τοῦ Ε.Φ.Τ. καὶ στὶς προσφορὲς καταστημάτων τῆς περιοχῆς μας, ἰδιαίτερος τῶν ἀρτοποιεῖων «Ἄρτισμα» καὶ «Ἄρτιστον», τοῦ ἰχθυοπωλείου τοῦ κ. Θανάση ἐπὶ τῆς Ἀσκληπιοῦ, τοῦ ἐστιατορίου «Μικράκι» ἐπὶ τῆς Ζ. Πηγῆς καὶ τῆς ἐταιρείας «Εὐρωχαρτική», ἡ ὁποία μᾶς τροφοδοτεῖ δωρεὰν μὲ χαρτικά.

Ἄλλη δραστηριότητα τοῦ Ε.Φ.Τ. εἶναι ἡ πρόσφατη δημιουργία ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἀσκληπιοῦ 71, ἐργαστηρίων Ἐκκλησιαστικῶν χειροτεχνιῶν καὶ εἰδῶν δώρου στὰ ὁποῖα λειτουργεῖ ἔκθεση κάθε Παρασκευὴ ἀπόγευμα, ὥρα 6.30 - 8.30 μ.μ. Στὰ ἐργαστήρια αὐτὰ ἀπασχολοῦνται γιὰ λίγες ὥρες, ἀνθρωποὶ πού περιθάλλονται ἀπὸ τὸ Ε.Φ.Τ. οἱ ὁποῖοι γιὰ διαφόρους λόγους δὲν μποροῦν νὰ ἐργασθοῦν ἄλλοῦ. Συγχρόνως, προσπαθοῦμε νὰ διαφυλάξουμε καὶ κάποιες παραδοσιακὲς τέχνες, οἱ ὁποῖες ἀπειλοῦνται νὰ ἐξαφανισθοῦν λόγῳ τῆς ὑπερπροσφορᾶς φθηνῶν κινεζικῶν προϊόντων.

Ἐξ’ αἰτίας τῆς ἐπεκτάσεως τῶν δραστηριοτήτων μας, ἰδιαίτερα κατὰ τὸ τελευταῖο τρίμηνο, γιὰ τὴ λειτουργία τοῦ Κ.Ε.Α, τὰ τακτικὰ μηνιαῖα ἐπιδόματα, ἐνοίκιο, βοηθήματα γιὰ πληρωμὴ ἐνοικίων καὶ λογαριασμῶν, λειτουργία

τῶν ἐργαστηρίων, ἀνέρχονται τὰ μηνιαῖα ἔξοδα τοῦ Ε.Φ.Τ. στὰ περίπου 5000 Εὐρώ, ἐνῶ τὰ ἔσοδα κατὰ τὸ ἴδιο τρίμηνο δὲν ξεπέρασαν τὰ 3500 μὲ 4000 Εὐρώ μηνιαίως.

Αὐτὰ σᾶς τὰ γράφουμε μὲ κάθε εἰλικρίνεια, ἐπειδὴ πρέπει νὰ τὰ γνωρίζετε, ἀλλὰ καὶ μὲ τὴ βαθειὰ πεποίθηση ὅτι ὁ πανοικτίρμων σαρκωθείς Κύριος διὰ πρεσβειῶν τοῦ πρᾶου καὶ φιλανθρώπου Ἁγίου μας, τοῦ Ἁγίου Νικολάου, δὲν θὰ μᾶς ἀφήσει, ἐφόσον ἔχουμε ὡς πρῶτο στόχο τὴν πνευματικὴ καλλιέργεια τοῦ ἑαυτοῦ μας καὶ τῶν συνανθρώπων μας καὶ ἔπειτα τὴν ὑλικὴ τακτοποίησή τους σύμφωνα μὲ τὸ λόγο τοῦ Κυρίου: «Καὶ ταῦτα πάντα προστεθήσεται ἡμῖν».

π. Γεώργιος Χάας



ΧΡΕΩΚΟΠΗΣΕ Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ;

Μἄλλον ἢ λογικὴ καὶ ἡ εὐθυκρισία χρεωκόπησε στὸν τόπο μας. Μὲ ἀφορμὴ τὴν ὑπόθεση τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Βατοπεδίου ἡ Ἐκκλησία βρέθηκε τὸν τελευταῖο καιρὸ στὸ ἐπίκεντρο τῆς ἐπικαιρότητος, μὲ ἕναν ἰδιαίτερα ἀρνητικὸ τρόπο. Ἡ κυριότητα τῆς λίμνης Βιστωνίδος, οἱ ἀνταλλαγές οἰκοπέδων καὶ ἀκινήτων, οἱ λογαριασμοὶ στὶς τράπεζες καὶ ἕνα σωρὸ ἄλλα θέματα βομβαρδίζουν κυριολεκτικὰ κάθε μέρα τοὺς πολῖτες, ἀπὸ ἐφημερίδες, ραδιόφωνα καὶ τηλεοράσεις δημιουργώντας μιὰ ζοφερὴ εἰκόνα.

Ὅτι τὸ θέμα αὐτὸ εἶναι πολὺπλοκο καὶ ἀπαιτεῖ διερεύνηση σὲ ὅλες του τὶς πτυχές καὶ σὲ ὅλη του τὴν ἐξέλιξη, δὲν χωράει καμιά ἀμφιβολία. Ὅτι κανεὶς δὲν εἶναι ὑπεράνω τῶν νόμων, ἔστω κι ἂν εἶναι μοναχὸς ἢ κληρικὸς, ἐπίσης εἶναι αὐτονόητο. Ὅτι καὶ οἱ Ἱερέες Μονές πρέπει στὶς δοσοληψίες καὶ στὶς συναλλαγές τους νὰ διασφαλίζουν τὴν διαφάνεια καὶ νὰ μὴν χρησιμοποιοῦν διαβλητὲς μεθόδους γιὰ νὰ πετύχουν οἰκονομικὰ ὠφέλη, δὲν θέλει συζήτηση. Ὅμως ἐνῶ σὲ ὅλα αὐτὰ συμφωνοῦμε ὅλοι καὶ περιμένουμε τὴν δικαστικὴ διερεύνηση καὶ τὰ συμπεράσματά της, διαπιστώνουμε ταυτόχρονα ὅτι μὲ ἀφορμὴ αὐτὸ τὸ θέμα βρήκανε εὐκαιρία ὀρισμένοι, γιὰ νὰ ἐξαπολύσουν γενικευμένη ἐπίθεση ἐναντίον τῆς Ἐκκλησίας. Τὴν παρουσιάζουν ὡς ἕνα πάμπλουτο Ὄργανισμὸ καὶ ἕνα ἀμφιλεγόμενο κύκλωμα, πού ἐκμεταλλεύεται τὸν λαό. Ἱερεῖς καὶ

μοναχοί παρουσιάζονται ως επιχειρηματίες που έπιδιώκουν τόν πλουτισμό και την χλιδή. Καί μετά από αυτή τήν περιγραφή προχωρούν καί στίς ανάλογες προτάσεις:

- Νά δημευθεῖ ἡ ἐκκλησιαστική περιουσία καί νά δοθεῖ στόν λαό.
- Νά φορολογηθεῖ αὐστηρά ἡ περιουσία τῆς Ἐκκλησίας.
- Νά σταματήσει ἡ Πολιτεία νά ἐνισχύει οἰκονομικά τήν Ἐκκλησία.
- Νά γίνει χωρισμός τῆς Ἐκκλησίας ἀπό τό Κράτος.

Δέν σταματοῦν ὁμως μόνο σέ αὐτά. Ὅρισμένοι προχωροῦν περισσότερο. Γνωστός δημοσιογράφος ἔγραψε: «Τώρα, καθίσταται προφανές ὅτι ἡ Ἑλλάδα εἶναι μιά Εὐρωπαϊκή Κοινωνία, ἡ ὁποία ἀγαπάει καί σέβεται τήν Ἐκκλησία της, ἀλλά οὔτε καθοδηγεῖται οὔτε ἐκφράζεται ἀπό αὐτήν». Ἄλλος συνάδελφος του ἔβαλε καί τήν ταφόπλακα γράφοντας: «Ἡ Ἐκκλησία μας, ὡς πνευματικό ἴδρυμα, ἔχει πρό πολλοῦ χρεωκοπήσει. Εἶναι νεκρή. Τό σκάνδαλο μέ τό Βατοπέδι εἶναι ἀπλῶς ἄλλη μιά ἔκφανση τοῦ θανάτου της». Τέλος ἓνας ἠθοποιός δήλωσε σέ συνέντευξή του: «Μεγάλος μπελᾶς ἡ Ἐκκλησία. Μόνο προβλήματα δημιουργεῖ στόν κόσμο. Ἐχεις ἀκούσει ἐσύ τίποτε ἀπό τήν εἰδησεογραφία στό ὁποῖο νά ἐμπλέκεται ἡ Ἐκκλησία καί νά εἶναι καλό;»

Καταλάβετε τήν μεθόδευση πού γίνεται; Δέν περιορίζουν τό θέμα στίς εὐθύνες συγκεκριμένων μοναχῶν, συγκεκριμένης Μονῆς, ἀλλά ἀπαξιῶνουν καί συκοφαντοῦν ὀλόκληρη τήν Ἐκκλησία, καί ἀποφαίνονται γιά τήν ἀποστολή της στό μέλλον. Μέ αὐτή τους τήν τακτική, ὁμως, ἐκτίθενται. Ἀποκαλύπτουν τά αἰσθήματά τους καί τίς προθέσεις τους. Ἐνοχλοῦνται ἀπό τήν δυναμική παρουσία τῆς Ἐκκλησίας καί τήν μεγάλη ἐπιρροή της στόν λαό, καί ἐπιθυμοῦν τόν περιορισμό της ἐντός συγκεκριμένων ὁρίων, ὥστε νά μήν ἀκούγεται ἡ φωνή της. Ἄλλωστε εἶναι ἡ μόνη φωνή πού ἔμεινε στόν τόπο μας καί ἀντιδρᾷ στό πολυποίκιλο κακό πού ἐξαπλώνεται παντοῦ.

Κανείς δέν θέλει τό κουκούλωμα καμιάς ὑπόθεσης. Εἶναι, ὁμως, ἄλλο τό νά εἶναι κανείς προβληματισμένος ἢ καί ἀγανακτημένος μέ τήν σίαση ὀρισμένων κληρικῶν καί ἄλλο εἶναι νά ζητάει τήν καταδίκη τῆς Ἐκκλησίας καί τή συρρίκνωση τοῦ ἔργου της σιούς Γάμους καί στίς Κηδεῖες.

Θά συμφωνήσουμε μόνο στό ὅτι ὁποῖος μαθαίνει γιά τήν Ἐκκλησία μόνο μέσα ἀπό τήν εἰδησεογραφία, εἶναι φυσικό νά σχηματίσει ἀρνητική εἰκόνα. Γιατί μέσα ἀπό τά μέσα Μαζικῆς Ἐπικοινωνίας καί τόν Τύπο

παρουσιάζονται μόνο σκάνδαλα και έκτροπες. Αυτά αυξάνουν την τηλεθέαση και φέρνουν έσοδα στις Επιχειρήσεις των Τηλεοπτικών Σταθμών ή αύξηση στις πωλήσεις των εφημερίδων. Όσοι όμως είναι κοντά στην Εκκλησία και ζουν την πνευματική ζωή, γνωρίζουν πολύ καλά ότι η Εκκλησία δεν είναι αυτό που παρουσιάζεται στους πολλούς. Γνωρίζουν Ίερείς και μοναχούς που αγωνίζονται να υπηρετήσουν την Εκκλησία και τον λαό του Θεού με εύσυνειδησία και πολλές θυσίες. Γνωρίζουν ότι υπάρχουν Ναοί στην χώρα μας, που όχι μόνο δεν έχουν μεγάλη περιουσία, αλλά με δυσκολία αντιμετωπίζουν τα λειτουργικά έξοδά τους. Πολλοί Ναοί, όπως και ο δικός μας έδω στο κέντρο των Αθηνών, ανακαινίζονται με τις δωρεές των πιστών και χωρίς καμία κρατική επιχορήγηση. Γιατί άραγε όλες οι διευκολύνσεις έγιναν ειδικά προς μία συγκεκριμένη Ίερά Μονή;

Γνωρίζουν, επίσης, οι πιστοί χριστιανοί τους Πνευματικούς Πατέρες, στους οποίους προστρέχουν για να εναποθέσουν στο Ίερό Επιτραχήλιό τους όλο το βάρος της ψυχής τους. Και από το Ίερό Έξομολογητήριο παίρνουν τις πνευματικές δυνάμεις για να συνεχίσουν τον αγώνα της καθημερινής ζωής. Γνωρίζουν ακόμη ότι μέσα στην Εκκλησία αποτελούμε όλοι μαζί, κληρικοί και λαϊκοί, μία πνευματική οίκογένεια και όταν ένα μέλος της οίκογένειας αυτής παραστρατήσει, πονούμε και υποφέρουμε, όπως ακριβώς πονούμε όταν αρρωστήσει ένα μέλος της σαρκικής μας οίκογένειας.

Σκάνδαλα πάντοτε υπήρχαν και θα υπάρχουν. Ο πιστός όμως δεν σκανδαλίζεται ποτέ και από τίποτε. Γιατί γνωρίζει ότι όλοι φέρουμε την ασθένεια της ανθρωπίνης φύσεως και γι' αυτό, όλοι έχουμε κίνδυνο να πέσουμε. Άρα δεν σκανδαλιζόμαστε από τον πεσόντα, αλλά προσέχουμε έμεις να μην σκανδαλίσουμε άλλους.

Και τό κυριώτερο. Γνωρίζουν ότι η Εκκλησία είναι ο Χριστός και οι άγιοί Του. Έμεις οι πιστοί προσπαθούμε να γίνουμε μέλη του Σώματος της Εκκλησίας. Κι ενώ έμεις είμαστε άρρωστοι πνευματικά και άμαρτωλοί, η Εκκλησία του Χριστού είναι αγία και άμωμος, «... μη έχουσα σπίλον ή ρυτίδα ή τι των τοιούτων» (Έφ. 5,27).

Άλλά όλα αυτά είναι ψιλά γράμματα για όρισμένους. Αυτοί βλέπετε, θέλουν τους έαυτούς τους για καθοδηγητές του λαού και η Εκκλησία τους χαλάει τα σχέδια...

π. Πασχάλης Γρίβας



ΤΙ ΓΙΟΡΤΑΖΟΥΜΕ ΤΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ;

Τά Χριστούγεννα είναι ίσως η πιό αγαπημένη γιορτή τῶν μικρῶν παιδιῶν ἀλλά καί τῶν μεγάλων! Ἔχει συνδεθεῖ μέ μιά σειρά ἀπό ἔθιμα καί συνήθειες, μέ μιά ὄμορφη ἑορταστική διακόσμηση, μέ τά κάλαντα καί τά χριστουγεννιάτικα τραγούδια, μέ μιά «μαγική» αἴσθηση παραμυθιοῦ πού συναρπάζει κυρίως τά παιδιά.

Γιά τούς μεγάλους, στόν ἀντίποδα αὐτῆς τῆς ἑορταστικῆς διάθεσης, τά Χριστούγεννα ἔχουν συνδεθεῖ μέ μιά «ἐμπορική» περίοδο, μέ μιά περίοδο ὑπερκαταναλωτισμοῦ, ὅπου τό κάθε νοικοκυριό πρέπει νά ξοδέψει διπλάσια χρήματα γιά νά ἀνταποκριθεῖ στίς ἀπαιτήσεις τῶν ἡμερῶν ἢ ἀκόμα, μέ μιά σειρά ἀπό ὑποχρεωτικές οἰκογενειακές συναθροίσεις, ὅπου καλοῦνται νά συγκεντρωθοῦν ὅλα τά μέλη τῶν οἰκογενειῶν, ἄσχετα ἂν τόν ὑπόλοιπο χρόνο οὔτε σχετίζονται οὔτε βλέπονται οὔτε κἄν μιλοῦνται μεταξύ τους!

Καταντοῦν, λοιπόν, γιά πολλούς ἀνθρώπους, τά Χριστούγεννα, ἀντί νά εἶναι ἡ πιό χαρούμενη καί ἐλπιδοφόρα γιορτή τοῦ χρόνου, νά φέρνουν ἄγχος καί στενοχώρια ἐπειδή οἱ συνήθειες καί τά ἔθιμα τῶν ἀνθρώπων ἔχουν διαστρέψει τό νόημα τῆς γιορτῆς.

Ποιό εἶναι αὐτό τό νόημα τῆς γιορτῆς; Ἄν ρωτήσετε τά μικρά παιδιά, τά περισσότερα θά ποῦν ὅτι εἶναι τά δῶρα, τό δέντρο πού στολίζουμε, τά κάλαντα ἢ ἕνα παραμῦθι πού μιλάει γιά τήν γέννηση τοῦ Χριστοῦ, σέ μιά φάτνη μέ ζῶα πού τόν ζέσταιναν καί Τόν νανούριζαν.

Ὁ Εὐρωπαϊκός τρόπος ἑορτασμοῦ τοῦ Ἁγ. Δωδεκαημέρου, ὁ ὁποῖος εἶναι ἕνας τυπικός κοσμικός ἑορτασμός, ἀπογυμνωμένος ἀπό τήν οὐσία καί τό θεολογικό νόημα τῆς Ἑορτῆς, ἔχει καθιερωθεῖ καί στήν «Ὀρθόδοξη» Ἑλλάδα καί ἔχει ἀποπροσανατολίσει τό νοῦ τῶν παιδιῶν ἀλλά καί τῶν ἐνηλίκων ἀπό τήν μεγάλη ἑορτή τῆς Ἐκκλησίας, ἀφοῦ, προσθέτουν καί μιά σειρά «κενῶν» ἐννοιῶν γιά ἀγάπη, εἰρήνη, φροντίδα γιά τόν συνάνθρωπο..., ἐννοιες ἀποκομμένες ἀπό τόν Χριστό, πού οὔτε ἐμεῖς καταλαβαίνουμε, πολύ δέ περισσότερο τά παιδιά.

Τήν ἡμέρα πού ἡ Ἐκκλησία μας γιορτάζει τήν Εὐδοκία τοῦ Θεοῦ νά χωρέσει ὁ «Ἀχώρητος παντί» στήν ἀνθρώπινη φύση μας, νά τήν ἀγιάσει καί νά τήν ἀναδείξει, ἐμεῖς μαθαίνουμε στά παιδιά μας ὅτι τά Χριστούγεννα εἶναι ἀπλᾶ μιά περίοδος στολιδιῶν, παιχνιδιῶν καί δώρων. Τούς μαθαίνουμε γιά τό γέμισμο τῆς γαλοπούλας, γιά τά κάλαντα καί γιά τούς καλικάντζαρους τῆς παραμονῆς τῶν Θεοφανίων, ἀλλά ἀγνοοῦμε τό τί σημαίνει γιά μᾶς τούς ἀνθρώπους ἡ ἐνσάρκωση τοῦ Θεοῦ. Δέν φαίνεται νά συνειδητοποιοῦμε τί σημαίνει ὅτι **«ἄνθρωπος γίνεται Θεός, ἵνα Θεόν τόν Ἀδάμ ἀπεργάσῃται».**

Τά στολίδια καί ἡ ἑορταστική ἀτμόσφαιρα, ἀναμφισβήτητα μᾶς ἀρέσει

πολύ! Είναι μιά εύκαιρία νά ξεφύγουμε ἀπό τήν ρουτίνα τῆς καθημερινότητας καί νά ἀφήσουμε τήν φαντασία μας νά περιηγηθεῖ σέ μιά ἀτμόσφαιρα παραμυθιοῦ καί χαρᾶς. Ἀναμφισβήτητα, τά ὑλικά μέσα εἶναι ἕνα βοήθημα νά αἰσθανθοῦμε λίγη ψυχική ἀνάταση. Αὐτή ὅμως ἡ ἀναψυχή θά εἶναι πολύ ἐπιφανειακή καί βραχύχρονη ἂν δέν φροντίσουμε νά πλησιάσουμε, ὅσο μποροῦμε, τό πραγματικό νόημα τῶν Χριστουγέννων. Γιατί Χριστούγεννα χωρὶς τήν Γέννηση τοῦ Χριστοῦ δέν ὑπάρχουν!

Φέτος τά Χριστούγεννα, ἄς εὐχηθοῦμε ὅλοι νά νιώσουμε βαθιά μέσα στήν ψυχή μας τίς ἅγιες ἡμέρες τοῦ Δωδεκαημέρου, νά μᾶς ἀγγίξουν, ἔστω λίγο, οἱ ὑπέροχοι ὕμνοι ὅλων τῶν ἱ. Ἀκολουθιῶν καί οἱ γιορτές αὐτές νά γίνουν ἡ ἀπαρχή τῆς ὄντως γιορτῆς καί χαρᾶς μας πού δέν θά περιορίζεται στά στολίδια καί στίς μουσικές ἀλλά καί πού θά διαρκεῖ ὅλο τό χρόνο! «Χριστός γεννᾶται, δοξάσατε! Χριστός ἐξ οὐρανῶν ἀπαντήσατε. Ἄσατε τῷ Κυρίῳ πᾶσα ἡ γῆ καί ἐν εὐφροσύνῃ ἀνυμνήσατε λαοὶ ὅτι δεδόξασται!»

Μαρίνα Διαμαντῆ



Η ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΗ ΓΙΟΡΤΗ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ ΤΟΥ ΝΕΑΝΙΚΟΥ ΜΑΣ ΚΕΝΤΡΟΥ

Σᾶς προσκαλοῦμε ὅλους, μικροὺς καί μεγάλους, γονεῖς καί μαθητές νά τιμήσετε μέ τήν παρουσία σας τήν Χριστουγεννιάτικη Γιορτή τῶν παιδιῶν τοῦ Νεανικοῦ Κέντρου τῆς ἐνορίας μας. Θά πραγματοποιηθεῖ τήν **Κυριακή 21 Δεκεμβρίου 2008** καί ὥρα **7 μ.μ.** στήν αἴθουσα «**Δελφοί**» τοῦ Πνευματικοῦ Κέντρου Ρουμελιωτῶν (Σίνα καί Ἀραχώβης).

Τό ἑορταστικό πρόγραμμα περιλαμβάνει:

- Χριστουγεννιάτικους ὕμνους, τραγούδια καί παραδοσιακά κάλαντα πού θά ἀποδώσει ἡ χορωδία τοῦ Νεανικοῦ μας Κέντρου, μέ τήν συνοδεία μουσικῶν ὀργάνων, ὑπό τήν διεύθυνση τοῦ κ. Μανώλη Βολουδάκη.
- Ἀπαγγελία ποιημάτων ἀπό τά μικρότερα μέλη τῆς συντροφιάς μας.
- Μιά πρωτότυπη παρουσίαση τοῦ παραμυθιοῦ τοῦ Χάνς Κρίστιαν Ἄντερσεν πού ἔχει τίτλο: «**Τό δῶρο τοῦ Γιαννάκη**». Ἡ παρουσίαση περιλαμβάνει ἀφήγηση καθὼς καί μικρά δρώμενα πού ἀποδίδονται μέ διαλόγους. Τό παραμῦθι πλαισιώνεται ἀπό μουσικά κομμάτια, τά ὁποῖα ἐρμηνεύουν οἱ μικροὶ μουσικοὶ τοῦ Νεανικοῦ μας Κέντρου. Τήν εὐθύνη ἔχει ἀναλάβει ἡ κ. Μαρίνα Διαμαντῆ.

Δέν πρέπει νά λείπει κανεὶς ἀπό αὐτή τήν Γιορτινὴ σύναξη. Ὅλοι μαζί νά χαροῦμε καί νά χειροκροτήσουμε τόν κόπο τῶν παιδιῶν μας! Σᾶς περιμένουμε.

Ὁ ὑπεύθυνος Νεότητος
π. Πασχάλης Γρίβας



ΩΝΙΟΜΑΝΙΑ ΚΑΙ ΨΥΧΙΚΑ ΚΕΝΑ

«**Η** άφορμή για να γραφοῦν οἱ παρακάτω γραμμές, πάρθηκε ἀπό ἕνα ἄρθρο σέ Κυριακάτικη ἐφημερίδα ὑπό τόν τίτλο «Ἔσπασε ὅλα τὰ ρεκόρ ἡ κινητή τηλεφωνία στήν Ἑλλάδα». Μέσα λοιπόν στήν ἄρθρο αὐτό, μεταξύ τῶν ἄλλων, τονίζονταν ἐπί λέξει τὰ ἑξῆς: «Παρ' ὅτι ἔχει φθάσει στήν ἀνώτερα ἐπίπεδα ὠρίμανσης, ἡ ἀγορά τῆς κινητῆς τηλεφωνίας συνεχίζει νά ἀναπτύσσεται καί νά ἀποσπᾷ κομμάτια τῆς ἀγορᾶς σταθερῆς τηλεφωνίας. Τά συμπεράσματα πού προκύπτουν στή χώρα μας ὅσον ἀφορᾷ τή διάδοση τῆς κινητῆς τηλεφωνίας εἶναι ἐντυπωσιακά, καθώς, ὅπως δείχνουν τὰ στοιχεῖα, οἱ Ἕλληνες ἔχουν σπάσει ὅλα τὰ ρεκόρ διαθέσιμης πάνω ἀπό 17 ἑκατομμύρια συνδέσεις κινητῆς τηλεφωνίας. Ὁ συνολικός ἀριθμός τῶν γραμμῶν πού ἐξυπηρετοῦσαν οἱ τρεῖς ἐταιρεῖες κινητῆς τηλεφωνίας στό τέλος Ἰουνίου, ἄγγιξε τὰ 17,3 ἑκατομμύρια μέ ἀποτέλεσμα τό ὀνομαστικό ποσοστό διεύθυνσης στή χώρα μας νά φθάνει στό 157,7%».

Εἶναι ὄντως ἐντυπωσιακά στοιχεῖα, ἀδιάψευστα, παραστατικά καί ἀποτυπώνουν μιάν ἀδιαμφισβήτητη πραγματικότητα: ὅτι οἱ νεοέλληνες ἔχουν προσφέρει τόν ἑαυτό τους δέσμιο στήν μέγγενη τοῦ ὑπερκαταναλωτισμοῦ. Πρόκειται γιά ἕνα φαινόμενο κυρίως κοινωνικό, ἀλλά πού ἔχει πνευματικές ἀφετηρίες.

Εἶναι φανερό ὅτι κατά τήν διάρκεια τῆς τελευταίας τριακονταετίας, καί ἡ χώρα μας ἔχει εἰσέλθει στήν φάση τοῦ μαζικοῦ καταναλωτισμοῦ. Ὅλα ἔχουν γίνει πλέον μαζικά: Ἡ παιδεία, ἡ συγκοινωνία, οἱ μεταφορές, ἡ κουλτούρα, ἡ ἐνημέρωση καί τόσο ἄλλοι τομεῖς τῆς ἀνθρώπινης δραστηριότητας, χαρακτηρίζονται ἀπό τή μαζικότητα. Μάλιστα, πολλοί μιλοῦν καί γιά μαζικούς χώρους. Βρισκόμαστε σέ μιὰ ὄξυνση αὐτοῦ τοῦ φαινομένου, ἀφοῦ πιά δέν ὑπάρχει τομέας τῆς ἀνθρώπινης δραστηριότητας στόν ὁποῖον νά μὴν ὑπεισέρεχεται (ὑπό τήν ἔννοια τοῦ δέκτη) ἡ μαζική κοινωνία. Αὐτά ἀναφέρονται ὡς περιγραφή τοῦ φαινομένου αὐτοῦ καί δέν κρίνεται σκόπιμο νά δοθεῖ ἕκταση σ' αὐτό μιὰ καί ἄλλος εἶναι ὁ στόχος τῆς παρέμβασης αὐτῆς.

Οἱ ἄνθρωποι, προκειμένου νά καλύψουν τίς ἀνάγκες τους σέ βασικά ἀγαθά, κάνουν ἕνα στοιχειώδη σχεδιασμό καί προβαίνουν σέ ἀγορά τῶν πρὸς ἀναπλήρωση προϊόντων. Πολλές φορές ὅμως ἡ προμήθεια καί ἀγορά τῶν ἀπαραίτητων ὑλικῶν γιά τήν κάλυψη τῶν στοιχειωδῶν ἀναγκῶν ἐξαλλοιώνεται σέ ἔμμονη ἰδέα, μέ ἀποτέλεσμα νά αὐτονομεῖται ἡ ἴδια ἡ διαδικασία τῆς ἀπόκτησης ἀγαθῶν, ἀπό τό πραγματικό ἐρώτημα: τό ἔχει ἀνάγκη ὁ καταναλωτής τό προϊόν αὐτό; Ὅταν αὐτή ἡ διαδικασία λαμβάνει χώρα κατ' ἐξακολούθηση καί δέν καθίσταται δυνατή ἡ ἀπάντηση στό ἐρώτημα πού τέθηκε πρὸ πάνω, τότε εἶναι φανερό καί πασιδῆλο ὅτι, ἀπό μιὰ κάλυψη καί ἱκανοποίηση βασικῶν καί στοιχειωδῶν ἀναγ-

κῶν, ἔχουμε μετάπτωση σέ ὑποσυνείδητη ἐνέργεια ἀναπλήρωσης ἀνικανοποίητων ψυχικῶν κενῶν μέ ὑλικά ἀγαθά, πού ὑπέχουν συμβολική σημασία καί ὄχι μόνον.

Τό ἀγοραζόμενο προϊόν δίνει μία αἴσθηση πληρότητας, εἰσάγει σέ μία νέα «ἀνακαινίζουσα» ἀτμόσφαιρα συμβολικῶν παραστάσεων, προσδίδει μία αἴσθηση μοναδικότητας στόν κάτοχό του καί ὄλα αὐτά, μέ μία προσωρινή χρονική ἐμβέλεια. Ὁ κύκλος γρήγορα περατώνεται, τόσο λόγω τῆς φθοροποιῶ παλαίωσης τοῦ προϊόντος πού ἀγοράστηκε, ἀλλά καί ἐπειδή δύσκολα ἡ ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου μπορεῖ νά βρεῖ ἀνάπαυση σέ τέτοιες ψευδεπίγραφες ὑποσχέσεις χαρᾶς καί εὐχαρίστησης.

Σήμερα, ὄλο καί πιό πολλοί ἀνθρώποι νιώθουν μιάν ἀκατανίκητη ἐπιθυμία νά ἀγοράσουν ἔναντι οἰουδήποτε τιμήματος ὁ,τιδήποτε κεντρίζει τό ἐξαγορασμένο ἐνδιαφέρον τους, ἔστω καί ἐάν τό ἐπιθυμούμενο προϊόν δέν τούς εἶναι ἀπαραίτητο. Δέν πρόκειται ἐδῶ γιά μία πράξη ἀγορᾶς ἐνός ἀντικειμένου πού μπορεῖ νά ἔχει αἰσθητική ἢ συναισθηματική ἀξία. Αὐτό εἶναι κατανοητό καί μάλιστα δέν ἐμπίπτει στήν κατηγορία τῶν προαναφερθέντων. Πρόκειται γιά μία νέου τύπου καταναλωτική συμπεριφορά πού ὑποκύπτει σέ «ἀσυμπίεστες» ἀγοραστικές ροπές καί «ἀκατανίκητες» καταναλωτικές ἐπιθυμίες.

Ὁ ὑπερκαταναλωτισμός καθιστᾶ ἔρμαιο τῆς φθοροποιῶ κλειστότητάς του τόν ἀγοραστή καί τόν ἐξαλλοιώνει σέ τυφλό ὄργανο τοῦ διαφημιστικοῦ βομβαρδισμοῦ. Ὁ ὑπερκαταναλωτής, ἀλλοτριωμένος ἀπό τίς ψευδεπίγραφες ὑποσχέσεις πού κομίζουν νεωτερισμό, ἀνακαινίση, πληρότητα, μοναδικότητα, ὑπεροχή ἔναντι τῶν ἄλλων (γιατί ὄχι καί ἐκμηδενισμό τους;...), ἀσμένως σπεύδει στούς σύγχρονους «ναούς» τῆς ὑπερκατανάλωσης (τά μεγάλα ἐμπορικά κέντρα), συνωσιζεται, καί «εὐτυχισμένος» ἀγοράζει τό ποθούμενο. Μπορεῖ νά πεῖ κανεῖς διακινδυνεύοντας μιάν ὑπερβολή, ὅτι ὁ σύγχρονος ἀνθρώπος δέν ἀγοράζει τά προϊόντα τῆς καταναλωτικῆς του βουλημίας, ἀλλά τό ἀντίθετο: Τά προϊόντα τόν «ἔχουν» ἢ μᾶλλον τόν «κατέχουν» καί φθάνει νά γίνει ὅ,τι ἀγοράζει. Σήμερα ὁ ἀνθρώπος τῶν δυτικῶν κυρίως κοινωνιῶν «τρέπεται» σέ αὐτά πού μέ ἀδήριτη βουλημία ὑπερκαταναλώνει.

Εἶναι φανερό ὅτι ὄλο καί περισσότερα ἄτομα καταφεύγουν στήν ὑπερκατανάλωση ὄχι γιά νά διακονήσουν κάποιες βασικές ἀνάγκες τους, ἀλλά γιά νά βροῦν «ἀνακούφιση» καί «παρηγοριά» στά ἀκανθώδη προσωπικά τους προβλήματα. Χρησιμοποιοῦν τήν «ἀγοραθεραπεία» (shopping therapy) ὡς καταπραϋντικό τῆς ὄξυνσης τῶν προβλημάτων τους καί ὡς ἀναισθητικό γιά νά ξεχάσουν τίς δυσκολίες πού παρουσιάζει ἡ κενότητα του ἑαυτοῦ τους. Χρησιμοποιοῦν τό shopping therapy σάν μέσο ὑπέρβασης καταθλιπτικῶν αἰσθημάτων. Ἡ κατάθλιψη, ἡ μοναξιά, ἡ ἔλλειψη αὐτοεκτίμησης, εἶναι τό «εὐφλεκτο» ὑλικό γιά τό προσάναμμα τῆς καταναλωτικῆς βουλημίας. Ἡ ἀγορά καί τῶν πιό ἀχρηστων προϊόντων προσδίδει προσωρινή χαρά καί πληρότητα.

Ὁ μοντέρνος ἀνθρώπος, ἐξατομικευμένος στή σύγχρονη ἀλλοτριώσή του,

γίνεται βορά τῆς διαφημιστικῆς θήρας καί ὑποκύπει στή καταναλωτική ἐξάρτηση. Μὲ ἄλλα λόγια ὁ μοντέρνος ὑπερκαταναλωτὴς ὑποφέρει τρόπον τινά ἀπὸ τὴν ὀνιοπάθεια καί τὴν ὀνιομανία. Ὁ ὀνιομανὴς καὶ ὀνιοπαθὴς ἄνθρωπος ὑποφέρει καί δέν ἀναπαύεται σχεδόν ποτέ, ἀφοῦ ποτέ δέν μπορεῖ νά ἀπαλλαγεῖ ἀπὸ τὸ καταναλωτικὸ του σύνδρομο. Ὅταν μάλιστα δέν καθίσταται δυνατόν νά ἱκανοποιηθοῦν οἱ καταναλωτικές ὀρέξεις του αἰσθάνεται ἄσχημα καί αὐτὸ ἐκδηλώνεται μὲ νευρικότητα, πονοκεφάλους, ναυτία κ.λπ.

Μιά ἄλλη βασικὴ αἰτία γιὰ τὴν ἐξήγηση τοῦ φαινομένου αὐτοῦ εἶναι ὅτι, ὁ σύγχρονος ἄνθρωπος, ὄντας εὐάλωτος καί ἀνεπαρκὴς, ἔχει τὴν τάση καί τὴν ροπή νά ὑποκαθιστᾷ τὴν οὐσιαστικὴ ἀνάγκη γιὰ ἀνθρώπινη ἐπαφή καί ἀνθρώπινη ἐπικοινωνία, μὲ ὑλικά ἀντικείμενα, ἀφοῦ αὐτὰ οὔτε τὸν στενοχωροῦν, οὔτε τὸν δυσσαρεστοῦν, ἀλλὰ οὔτε καί τὸν ἀπογοητεύουν, ὅπως συνήθως συμβαίνει στὶς ἀνθρώπινες «σχέσεις».

Εἶναι χαρακτηριστικὸ ὅτι τὴν τελευταία δεκαετία ἰδίως ἡ ἐμφάνιση τῶν γιγάντιων ἐμπορικῶν κέντρων ἔχει πολλαπλασιασεῖ. Σὰν μανιτάρια πιά ὀρθώνονται (καί συνήθως μὲ μία τρομακτικὴ ἀκαλαισθησία) ὄχι μόνο στὴν Ἀθήνα ἀλλὰ καί σὲ ὅλες τὶς μεγάλες πόλεις τῆς πατρίδας μας. Μάλιστα ὀργανώνονται καί εἰδικές ἐκδρομὲς πρόσχαρων ἀγοραστῶν ἀπὸ τὴν ἐπαρχία, μὲ προορισμὸ γνωστότατο «ναό» ὑπερκατανάλωσης. Φθάσαμε μάλιστα σὸ σημεῖο νά γίνονται σχολικὲς ἐκδρομὲς σὸ προαναφερθέν ἐμπορικὸ κέντρο μὲ ...βασικὸ σκοπὸ νά «ξεσαλώσουν» τὰ παιδιὰ καί «διαπαιδαγωγηθοῦν» στὴν λαμπερὴ ἀτμόσφαιρά του. Καί ὅλα αὐτὰ μάλιστα τὴ στιγμή κατὰ τὴν ὁποία ἡ παιδεία πού προσφέρεται στὰ παιδιὰ μας καί ὀλίγιστη εἶναι καί πενιχρὴ εἶναι καί ἀνεπαρκέστατη, ἀφοῦ νεοπαγὴς στόχος εἶναι «νά ἀποκτήσουν ὅσο τὸ δυνατόν περισσότερα χρήματα γιὰ νά περνοῦν καλὰ».

Πόσο μακριὰ νυχτωμένοι εἴμαστε, ἀλήθεια, γιὰ τὸ τί πραγματικὰ μᾶς συμβαίνει καί γιὰ τὸ τί τεράστιο μέγεθος εὐθύνης ἔχουμε γιὰ αὐτὴ μας τὴν ἄγνοια. Ὁ Μέγας Βασίλειος μάλιστα φθάνει σὸ σημεῖο «νά ἐκπλήσσειται ἀπὸ τὴν ἐπίνοια τῶν περιπτῶν ἀναγκῶν» (Λόγος Πρὸς τοὺς πλουτοῦντας). Δέν ὑπάρχει πὸ ριζικὴ τοποθέτηση καί πρόταση ΖΩΗΣ ἀπὸ αὐτὴ πού ἐπαγγέλλεται ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία, μὲσω τοῦ Εὐαγγελίου καί τοῦ Χριστοῦ. Ἡ πρόταση τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ἀνοικτὴ καί ἔγκειται σὲ μᾶς νά καταλάβουμε ὅτι θέλει νά μᾶς δώσει ἐφόδια, ὠθηση καί δύναμη νά ἀπεξαρτηθοῦμε πρῶτα ἀπὸ τὸν κοσμοπονημένο καί ἀλλοτριωμένο ἑαυτὸ μας, ἀλλὰ καί ἀπὸ αὐτὸν τὸν κόσμον πού μᾶς περιβάλλει καί κατὰ βάση νά μᾶς σώσει ἀπὸ τὶς ψευδεπίγραφες ἐξαγγελίες του. Ἀλήθεια, μόνο στὴν Εὐρώπῃ καί στὴν Ἀμερικὴ πλῆτουν οἱ ἄνθρωποι καί σπεύδουν περιχαρεῖς στὴν καταναλωτικὴ φρενίτιδα κατὰ τὴν διάρκειά τῆς Χριστουγεννιάτικης περιόδου; Νομίζω ὅτι καί στὴν πατρίδα μας ἐδῶ καί κάποια χρόνια ἔχουμε ἀσπασεῖ καί ἐμεῖς σὸν μιμητικὸ κακέκτυπό τους.

Μακρῆς Βασίλης



Η ΑΓΡΥΠΝΙΑ ΥΠΟΔΟΧΗΣ ΤΗΣ ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΣ

Τήν παραμονή τῆς Πρωτοχρονιάς τό βράδυ ἀπό τίς 9⁰⁰ ἕως τίς 1¹⁵ τὸ πρωῖ θά τελεσθῇ Ἄγρυπνία στόν Ναό τοῦ Ἁγίου Νικολάου. Τήν Ἄγρυπνία αὐτή καθιερώσαμε στό Ναό μας ἀπό τό 1980, γιατί μᾶς δίδεται ἡ εὐκαιρία νά ὑποδεχοῦμε μέ τόν οὐσιαστικώτερο τρόπο τόν καινούργιο χρόνο. Μέσα στή Θ. Λειτουργία! Στήν Ἄγρυπνία τῆς Πρωτοχρονιάς εὐλογοῦμε καί τίς προσφερόμενες Βασιλόπιτες.

Τό πρωῖ τῆς Πρωτοχρονιάς θά τελεσθῇ καί πάλι Θ. Λειτουργία καί θά εὐλογηθοῦν Βασιλόπιτες γιά νά δοθοῦν ὡς εὐλογία σιούς πιστούς.

Ὅσοι εὔρουν σίς Βασιλόπιτες νόμισμα μέ χάραγμα τοῦ Σταυροῦ, θά λαμβάνουν καί ἀσημένιο εἰκόνισμα τοῦ Μ. Βασιλείου.

Η ΕΝΟΡΙΑ ΩΣ ΣΠΟΥΔΑΣΤΗΡΙΟ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΚΑΤΗΧΗΣΕΩΣ

Ομιλίες μέ σκοπὸ νά βοηθηθοῦμε στήν πνευματική μας ζωὴ γίνονται στήν ἐνορία μας:



* Κάθε **ΚΥΡΙΑΚΗ** πρωῖ, μετά τήν Θ. Λειτουργία, ἀπό τίς 11³⁰ ἕως τίς 1³⁰ τό μεσημέρι, στήν Πνευματική μας Ἑστία (ὁδός Μαυρομικάλῃ 96), μέ γενικό θέμα **«Τό βιβλίο “Ἐξομολογήσεις” τοῦ Ἁγίου Ἀγνουστίνου, διάγνωση καί θεραπεία τῶν προβλημάτων τῆς ἀνθρώπινης ψυχῆς»**.

Κατά τήν διάρκεια τῆς ἀναπύξεως τοῦ θέματος γίνεται διάλογος μέ τούς ἀκροατές.

Πρό τῆς ἐνάρξεως τῆς ὁμιλίας παρατίθεται δωρεάν ἕνα μικρό πρόγευμα πρὸς ἀναψυχὴν τῶν προσερχομένων

εὐθύς μετά τή Θ. Λειτουργία.

* Κάθε **ΤΡΙΤΗ 6 - 7** μ.μ. **ΘΕΟΛΟΓΙΚΑ ΜΑΘΗΜΑΤΑ**, μέ γενικό θέμα: **«Ὁ Προφήτης Ἰερεμίας ἐλέγχει τήν ἐποχή μας»**.

Η ΣΧΟΛΗ ΓΟΝΕΩΝ γίνεται ἀμέσως μετά, **7 - 8** μ.μ. Μετά τά πάμπολλα θέματα πού ἔχουν ἀναπτυχθεῖ κατά τά προηγούμενα χρόνια, φέτος συζητοῦνται ἐρωτήματα καί προβλήματα πού θέτουν οἱ γονεῖς.

Ἐπεύθυνος Συνάξεων: π. Βασίλειος Βολουδάκης.

* Κάθε **ΤΕΤΑΡΤΗ** ἀπόγευμα, στό Παρεκκλήσιο τοῦ Ἁγ. Νεκταρίου μετά τόν Ἑσπερινό καί τήν Παράκληση οἱ ὁμιλίες ἔχουν τίτλο: **«Θέματα ἀπό τήν Παλαιά καί τήν Καινή Διαθήκη»**.

Ἐπεύθυνος-Συντονιστής: π. Φίλιππος Μίαρης.

